

VÁCLAV PILOUŠEK – OSOBNOST ČESKOBUDĚJOVICKÉHO SPORTOVNÍHO A KULTURNÍHO ŽIVOTA

VÁCLAV PILOUŠEK – A PILLAR OF CULTURAL AND SPORTS ACTIVITIES IN ČESKÉ BUDĚJOVICE

H. Pavličíková¹, & V. Kukačka²

¹Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, Pedagogická fakulta, Katedra společenských věd

²Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, Pedagogická fakulta, Katedra výchovy ke zdraví

Abstract

Among the notable figures respected for great versatility in the life of 20th-century České Budějovice, one can hardly overlook Václav Piloušek. Consistently successful in affecting the town's political as well as social and cultural, and especially its sports life, his activities often extended beyond the regional bounds and after the war it is not surprising to come across his name in the renewed Czech radio journalism, in particular related to Czech ice-hockey. In relative obscurity then remains Piloušek's resistance engagement during World War II when he unflaggingly supported Czech patriotic initiatives and so his share in the formation of the Regional National Council in the last days of war was just logical delivery of his conviction and endeavour to recover freedom. He joined in the postwar reconstruction in several spheres without leaving his position in health insurance company. Specifically, Václav Piloušek worked in the municipal authority of České Budějovice; moderated the local broadcasting of the Czechoslovak Radio; organised ice-hockey matches; trained the AC Stadion České Budějovice team and spared no effort to provide his players with synthetic ice rink; the latter efforts mounted by him and other enthusiasts were crowned with success in 1945-1946. Václav Piloušek never abandoned his activities, especially his sport pursuits, despite the negative impact exerted on his professional career by the social and political changes of the 1950s.

Keywords: sport; hockey; culture; journalism; political life

Souhrn

Ve dvacátém století bychom v Českých Budějovicích mezi všestrannými osobnostmi neměli přehlédnout Václava Pilouška. Dokázal ovlivnit společenskopolitický, kulturní a zejména sportovní českobudějovický život, jeho aktivity často překračovaly regionální rámec, a tak se s jeho jménem setkáváme nejen v souvislosti s obnovou poválečné české rozhlasové žurnalistiky, ale zejména s českým hokejovým životem. Nepříliš známá je Pilouškova odbojová činnost v době druhé světové války, kdy neúnavně podporoval české vlastenecké iniciativy, a tak jeho účast při utváření Krajového národního výboru v posledních dnech války byla jenom logickým vyústěním jeho přesvědčení a snah o znovunabytí svobody. Do poválečné obnovy se zapojil v několika oborech, aniž opustil své zaměstnání v nemocenské pojišťovně. Václav Piloušek působil v českobudějovické městské samosprávě, moderoval vysílání českobudějovické redakce Československého rozhlasu, řídil hokejová utkání, trénoval hokejisty AC Stadion České Budějovice a neúnavně usiloval o to, aby jeho hráči měli k dispozici zimní stadion s umělou ledovou plochou, což se mu podařilo s několika dalšími dobrovolníky v letech 1945 – 1946 skutečně realizovat. Své aktivity zejména v oblasti sportu Václav Piloušek neopustil ani po změně společenskopolitických poměrů v padesátých letech 20. století, které negativně zasáhly zejména do jeho profesního života.

Klíčová slova: sport; hokej; kultura; žurnalistika; politický život

Úvod

Mezi kultovní knihy o historii jihočeského hokeje patří jak publikace Petra Turka *Kniha o jihočeském hokeji* (1990), tak obě knihy Ladislava Lhoty *Velký příběh českobudějovického hokeje* (2010) a *Českobudějovické zlato, stříbro, bronz* (2018). Zmiňujeme je v úvodu naší studie z toho důvodu, že se jejich autoři s velkým obdivem explicitně odvolávají na Václava Pilouška. Petr Turek v souvislosti s věnováním uvádí: „Památce českobudějovického hokejového buditele a nadšence Václava Pilouška, který se mnou stál u zrodu myšlenky napsat tuto knihu.” (Turek, 1990, 4). Ladislav Lhota jednu z kapitol nazval „Od Pilouška k Prospalovi”. (Lhota, 2018, 153). Slova o zásluhách Václava Pilouška tentokrát v oblasti rozhlasové reportérské práce bychom našli v encyklopedickém zpracování historie československého rozhlasu. (Ješutová, 2003). Obdobně bychom mohli pokračovat v archivních dokumentech z fondu Městského národního výboru v Českých Budějovicích, kde v zápisech z jednání nalezneme informace o přelomových dnech konce druhé světové války a úloze Václava Pilouška při vzniku poválečné českobudějovické samosprávy. Stručnější jsou pak záznamy archivu Jihočeského divadla, ale ani ty neopomíjejí jméno Václava Pilouška coby jeho intendantu v roce 1945. Již tento výčet naznačuje, proč nemůžeme tuto osobnost opominout, když hovoříme v zásadě o jakékoli oblasti z historie českobudějovického společenského, kulturního a samozřejmě sportovního života. A i když hlavním předmětem našeho zájmu bude v této studii význam Václava Pilouška zejména v dějinách českého hokeje, další kontexty jeho rozmanitých bohatých aktivit, které jakoby mimoděk rámuje jeho život, nemůžeme přehlédnout.

Peripetie života

Václav Piloušek se narodil 24. 12. 1910 v malé obci u Týna nad Vltavou – ve Lhotě pod Horami (Turek, 1990, 151). Od studentských let se zapojoval zpočátku zejména do kulturního života v Českých Budějovicích. Postupně se stal v roce 1929 redaktorem studentského časopisu Sdružení, v roce 1933 začal působit jako režisér v divadelním spolku „Jednota Mayer”, jehož oficiální název zněl dramatický odbor J. K. Mayer Svazu československé mládeže socialistické. V roce 1935 založil čtyřřadvacetičlenný recitační soubor. (Kukrálová, 1995, 15). Ve třicátých letech však nezůstal Piloušek pouze u kulturních aktivit, začal se zajímat o českobudějovický hokej zejména z hlediska organizačního, dnes bychom jeho aktivity mohli označit jako manažerské. Jako hokejový funkcionář totiž zastával postupně řadu funkcí od rozhodčího, trenéra, až po funkcionáře národního hokejového svazu. V roce 1938 působil krátce zároveň i jako redaktor *Jihočeského sportovního týdeníku*. Začátek třicátých let byl pro Václava Pilouška významný i z hlediska jeho profesního zaměření – stal se úředníkem nemocenské pojišťovny. „Úředníkem nemocenské pojišťovny se stává v roce 1932. Za okupace je jmenován do funkce přednosty evidenčního oddělení, potom také nemocenského oddělení.” (Piloušková-Budilová, 2006, 65). Po skončení 2. světové války – od 1. 9. 1945 - zastával Václav Piloušek pozice náměstka ředitele a ředitele okresní nemocenské pojišťovny, a to až do roku 1951. Rok 1945 se stal pro Václava Pilouška rokem vyvrcholení jeho snah v odbojové činnosti, kdy připravoval vznik Revolučního národního výboru v Českých Budějovicích, v němž se hned v prvních květnových dnech stal referentem pro propagaci a zároveň se ujal rozhlasového vysílání nově vznikající českobudějovické redakce Československého rozhlasu. Politické změny v padesátých letech znamenaly pro Václava Pilouška, funkcionáře národní socialistické strany, vynucený odchod z funkce ředitele nemocenské pojišťovny. Začal pracovat na různých pozicích v zemědělství na Prachaticku a Strakonicku, kde vystřídal práci traktoristy, agronoma, náměstka ředitele i ředitele ve Státní traktorové stanici Vodňany, v zemědělských družstvech v Malovicích a Rábíně. A jak už bylo pro něj typické – i v nové nelehké situaci si našel zalíbení a dělal ji s nadšením: „Václav Piloušek si zamiloval práci pod širou oblohou a tamní lidé si zamilovali jeho. Aktivní činnost v JZD Rábín neskončila ani odchodem do důchodu; dále pomáhal při kooperaci a jezdil jako dozor na sklizeň jablek do proslulé krskovny v Krtelích.” (Turek, 1990, 152).

Václav Piloušek zemřel ve Vodňanech 29. 6. 1985. (Turek, 1990, 151).

Hokejový trenér a funkcionář

Zda k zájmu o hokejové prostředí přivedli Václava Pilouška oba jeho mladší bratři, či to bylo naopak, není jasné. František Piloušek (1912 – 1981) se stal útočníkem AC Stadion v sezónách 1930 – 1932, brankář Josef Piloušek (1914 – 1996) působil v AC Stadion v letech 1933 – 1936. Na rozdíl od svých bratrů Václav Piloušek hokej nikdy závodně nehrál, ale dlouhodobě se podílel na organizační a manažerské práci v klubu. Pro lední hokej bylo v řadě sportovních klubů zejména ve třicátých a

čtyřicátých letech dvacátého století typické, že jeden člověk zastával několik funkcí najednou. I proto není příliš překvapivé, že se u Václava Pilouška jeho funkce často překrývají. Členem klubu se stal v roce 1928, kdy začal výkonnostní vzestup českobudějovického hokeje a kdy byl založen AC Stadion České Budějovice. Hned v roce 1928 se stalo mužstvo AC Stadion mistrem jižních Čech a Václav Piloušek se zapojil do pomocných organizačních prací v zázemí mužstva. Už od roku 1930 se stal Václav Piloušek hokejovým rozhodčím, ačkoli se uvádí, že nebyl vynikajícím bruslařem, a tuto pozici zastával až do roku 1950, a to často v neobvyklých podmínkách: „Svůj první zápas v prosinci 1930 řídil ve vypůjčených kolumbuskách, přípravná utkání nejednou pískal bez bruslí.” (Lhota, 2010, 29).

Jako hokejový rozhodčí a člen vedení klubu byl Piloušek svědkem postupu AC Stadion do divize v sezóně 1937 – 1938, obdobně se organizačně podílel v letech 1938 – 1939 na kvalifikačních zápasech o nejvyšší hokejovou liguovou soutěž. To už postupně přebíral funkci trenéra, v níž s krátkými přestávkami působil až do roku 1954: trenérem byl v letech 1939 – 1943, 1944 – 1950 a 1951 – 1954. (Lhota, 2018, 153). Je neoddiskutovatelné, že Pilouškovou trenérskou zásluhou byl postup mužstva do nejvyšší soutěže, kterou v té době byla Českomoravská liga – stalo se tak v sezóně 1941 – 1942. V této soutěži se AC Stadion udržel po následující tři ročníky, stále pod Pilouškovým trenérským vedením. V době druhé světové války, kdy působil jako trenér, zastával Piloušek zároveň i funkci předsedy AC Stadion, na této pozici zůstal i po skončení války a vykonával ji až do roku 1956. (Turek, 1990, 152–153).

Avšak do Pilouškovy dlouholeté a úspěšné manažerské práce zasáhly politické události padesátých let. Na jedné straně došlo u mužstva k formálním změnám názvu, nicméně direktivnost těchto změn byla nebyvalá a vedení klubu muselo respektovat politická rozhodnutí – klub byl v roce 1949 přejmenován na *Obchodní domy Stadion České Budějovice*, v sezóně 1950 – 1951 následovala další změna názvu, tentokrát na *Sdružené komunální podniky České Budějovice*. (Kopáček, 2006, 262). V roce 1951 musel Václav Piloušek jako jeden z funkcionářů českobudějovické národně socialistické strany opustit pozici ředitele okresní nemocenské pojišťovny. Taková zásadní změna natolik zasáhla do jeho života, že na krátkou dobu přestal být trenérem – paradoxně se tak stalo právě v roce 1951, kdy českobudějovičtí hokejisté poprvé a naposledy získali titul mistra republiky. Ještě v roce 1951 se však Václav Piloušek k trénování vrátil a zůstal u mužstva jako trenér až do roku 1954. Tato specifická peripetie v Pilouškově působení u klubu je pamětníky hodnocena poměrně neurčitě takto: „Místo Václava Pilouška, jenž za poněkud nejasných okolností svůj milovaný klub na čas opustil, se stal oficiálním dirigentem hokejového souboru Jan Kališ.” (Lhota, 2010, 66).

Do celostátního hokejového hnutí se Václav Piloušek zapojil hned po skončení druhé světové války, v roce 1945 byl zvolen místopředsedou Československého svazu ledního hokeje a členem trenérské rady ústřední sekce hokejového svazu, v roce 1953 vedl s trenérem Eduardem Fardou přípravu B-týmu národního mužstva. (Turek, 1990; Lhota, 2010). Za svou práci pro český hokej obdržel v roce 1958 vyznamenání Za zásluhy o rozvoj tělesné výchovy a sportu, v roce 1968 to pak bylo uznání 1. stupně Za zásluhy o rozvoj československé tělesné výchovy. (Gut & Pacina, 1986, 331).

Známe-li zaujetí Václava Pilouška organizační prací v českobudějovickém hokeji, pak nás nepřekvapí, že nechyběl - nejprve u vizí a plánů - a později i u realizace zimního stadionu s umělou ledovou plochou v Českých Budějovicích, který byl vybudován v republice jako třetí, a to po Praze a Bratislavě. V roce 1946 se stal Piloušek předsedou Družstva pro výstavbu zimního stadionu v Českých Budějovicích. (Lhota, 2010, 59). „Myšlenkou vybudovat zimní stadion se tatka zabýval již za války. Hokej byla jeho velká láska. Vždyť již od svého mládí se všichni tři bratři hokeji věnovali. Tatka se o tom zmiňuje v článku k 50. výročí vzniku českobudějovického hokeje. Hráli tehdy na pískárně, zamrzlé řece, ale protože měli dohromady jen jedny brusle na klíček, častěji jezdil Pepík, strejda Franta v botách chytal v bráně a tatka pískal. Brusle si od jednoho hráče AC Stadion koupil až mnohem později, když tento dostal nové.” (Piloušková-Budilová, 2006, 65). Lhota (2010) uvádí, že se úvahy o vlastním hřišti s umělým ledem objevily u studentů z AC Stadion již začátkem čtyřicátých let, ale z pochopitelných důvodů je zpozdlila druhá světová válka. „16. 12. 1945 proběhla ustavující valná hromada Družstva pro vybudování zimního stadionu, zvoleno představenstvo v čele s Ing. Železným a V. Pilouškem... Rolnická komise přidělila Družstvu parcelu z bývalého majetku německého sportovního klubu.” (Lhota, 2010, 50). Zejména z dobového regionálního tisku a z archivu Pilouškovy rodiny se dozvídáme další důležité informace o zahájení stavebních prací, které začaly v jarním období roku 1946, kdy se postupně postavila plocha s trubkovým mrazicím systémem, základy, strojovna, osvětlení, mantinely, provizorní tribuny a šatny. S výjimkou technologie se vše provádělo brigádnicky, za velké

účasti sportovců a jejich přátel. Nikoho ani nenapadlo, aby žádal nějakou odměnu. Jedinou mechanizací při stavbě byl starý traktor se dvěma vypůjčenými valíky. (Piloušková-Budilová, 2006). Stavební práce byly ukončeny v rekordně krátké době, a tak se první oslavy na počest nového stadiónu konaly v českobudějovické Lucerně 26. 10. 1946. Den po této významné akci následoval slavnostní program přímo na novém zimním stadiónu, na kterém nechyběl Oldřich Zábrodský, místopředseda hokejového svazu, jak dokládají informace z regionálního dobového tisku: „Neděle 27. října bude pro budoucnost v historii jihočeského sportu zapsána zlatým písmem. Otevřel se v Českých Budějovicích zimní stadion, který je prvním po pražském na českém venkově. Teprve budoucnost nám ukáže, jak obrovský význam mělo toto jedinečné dílo jak pro náš český sport, tak pro celé město a kraj. Otevření mělo slavnostní ráz. Slavnostní řečníci ocenili význam tohoto díla a vyzdvihli obětavost těch, kteří se o postavení zimního stadionu postarali. Promluvili předseda ONV Greiner, předseda MNV posl. Dr. Neumann, za ministerstvo školství Dr. Gergele, zástupci Svazu bruslařů a ledního hokeje a předseda Stadionu V. Piloušek. Po těchto oficiálních proslovech následovalo symbolické přestřižení pásky, čímž byl stadion slavnostně otevřen a předán jak sportovcům, tak i veřejnosti. Iniciátor a duše celého podniku V. Piloušek odměněn byl vavřínovým věncem a mužstvo Stadionu předalo mu na ledě čestnou plaketu.” (Jihočech, 1946, 8).

Jako velký odborník v oblasti historie jihočeského hokejového sportu napsal Václav Piloušek v roce 1983 *Almanach jihočeského hokeje*, který bohužel nikdy nevyšel knižně a zůstává nadále pouze v rukopise s ručně psanými poznámkami či hokejovými statistikami zpracovanými na mechanickém psacím stroji. Tato publikace (rukopis) je dosud nepřekonaným pramenem informací k dějinám jihočeského sportovního hokejového života.

Rozhlasový reportér

Význam jihočeských regionálních médií, tištěných periodik (*Jihočeská pravda*, *Jihočech*, *Hlas lidu*, *Naše svoboda*) a rozhlasu - vysílače umístěného přímo v budově radnice - byl pro první poválečné dny neoddiskutovatelný. Byla to média, která měla v prvních poválečných dnech nezastupitelnou úlohu v průběžném celodenním poskytování informací lidem vracejícím se z koncentračních táborů – čtenáři a posluchači byli vyzýváni k podávání informací o pohřešovaných osobách, k pomoci s organizováním prací na odklizení škod ve městě (výzvami k opatření potřebného materiálu, řemeslnických prací apod.)

Václav Piloušek se podílel na rozhlasovém vysílání, dodnes jsou v archivu českobudějovické redakce České rozhlasu a regionálním tisku zaznamenány jeho vzpomínky na rozhlasovou redaktorskou a komentátorskou práci: „Vysílač zřídili Němci a v posledních dnech před 5. květnem urychleně budovali provizorní studio na radnici. K vysílání se nedostali. Vysílání jsem zahájil 5. května večer. A následovaly první pokyny všem občanům. Bylo mnoho co říci. A opět jsme hráli českou hudbu. Ale přišla práce. Bylo třeba zařídit pravidelné zpravodajství i ostatní program. Po vpádu Němců do studia a jejich odchodu jsme se také vyzbrojili několika ručními granáty a samopalem. Při prvním vstupu byl přítomen technik z pošty, který stanici obsluhoval... A to skromňoučké studio z bývalé strážnice ve dvoře radnice v rozměrech 3,5 × 2 m se stalo naší technikou a studiem.” (Piloušek, 1975, 86). Z těchto vzpomínek vyplývá, že jihočeský vysílač, který se stal předchůdcem českobudějovické redakce Československého rozhlasu, zahájil vysílání 5. května 1945, poté se velmi krátce opět dostal do rukou nacistů, ale již 9. května 1945 se z něj posluchači mohli dozvědět česká hlášení o postupech vojsk a osvobozování území jižních Čech. Příjezd Rudé armády do města reportážním způsobem komentoval z jednoho z oken radnice právě Václav Piloušek, tehdejší člen revolučního národního výboru, který v prvních týdnech po osvobození vysílání rozhlasu z budovy českobudějovické radnice řídil. (Pavličíková, 2014). Václav Piloušek se účastnil i jednání, na němž bylo rozhodnuto, že se prvním ředitelem rozhlasové stanice České Budějovice stal v srpnu 1945 Bohuslav Tvrdý (1897 – 1946), který před tím působil postupně v ostravské, košické a pražské redakci Československého rozhlasu. Okolnosti začátku působení Bohuslava Tvrdého popsal Piloušek při vyprávění pro svou rodinu takto: „Na den 5. a 6. 6. 1945 byla do Prahy svolána programová konference Čs. rozhlasu. Také my jsme měli předložit plán vysílání, tzv. regionální program... Stačil jsem ještě během posledních hodin navštívit ministerstvo informací, kde byl sekčním šéfem Ivan Olbracht. S ním jsem jednal o návrhu MNV v Č. Budějovicích na obsazení rozhlasu. Zároveň jsem se dotázal, zda má více uchazečů o místo ředitele. Z obálky vyjmul žádost, kde žadatel z rodinných důvodů chtěl změnit místo. Zkušený rozhlasový pracovník, bývalý ře-

ditel košické redakce a později krátkovlnné stanice v Ostravě, dosavadní vedoucí programového ústředí B. Tvrdý. Byl jsem okamžitě rozhodnut. U Ivana Olbrachta jsem naklepal prohlášení, že národní výbor v Č. Budějovicích doporučuje na jmenování ředitelem jihočeského rozhlasu Bohuslava Tvrdého, prohlášení jsem orazítkoval a podepsal jako náměstek předsedy. A tak Bohuslav Tvrdý byl jmenován k mé radosti prvním ředitelem jihočeského rozhlasu, a to od 1. 8. 1945.” (Piloušková-Budilová, 2006, 68).

Jak vyplývá z Pilouškových vzpomínek, technické zařízení potřebné pro vysílání získali čeští technici a redaktoři těsně před koncem války zabráním místnosti (strážnice) přímo v budově radnice, kam umístili němečtí vojáci vysílací zařízení, které přivezli z Brna. Další důležité informace obsahuje zápis schůze národního výboru ze dne 27. 6. 1945 o jednání zástupců českobudějovického rozhlasu 21. června 1945 na ministerstvu informací v Praze, jehož cílem bylo, aby rozhlasové zařízení brněnského rozhlasu, které bylo při postupu Rudé armády na Brno německým gestapem odcizeno a převezeno do Českých Budějovic, zůstalo ponechané právě v Českých Budějovicích. Právě toto zařízení bylo pak členy Revolučního národního výboru začátkem května 1945 zajištěno a použito pro potřeby jihočeského rozhlasu. Zařízení brněnského rozhlasu skutečně v Budějovicích zůstalo a ministerstvem informací byly poskytnuty další technické prostředky. „Tím zajištěna jest činnost českobudějovického rozhlasu, kterou zahajuje oficiálně s vlastním programem dne 30. června 1945.” (Zprávy MNV, archiv).

K dalším organizačním změnám, které vedly k začlenění tohoto českobudějovického vysílače do struktury československého rozhlasového vysílání, došlo 30. srpna 1945 na radnici v Českých Budějovicích, kde generální ředitel Československé rozhlasové společnosti Bohuslav Laštovička uvedl zásady práce mimopražských redakcí rozhlasového vysílání: „Rozhlas je institucí státní, kterou diriguje ministerstvo informací. Program musí být rozvržen tak, aby plně uspokojil všechny posluchače... Jsou to především duchovní hodnoty jihočeské oblasti, které budou vyjádřeny slovem. Síla českobudějovického rozhlasu nebude hudebnická. Má tedy jihočeský vysílač poslání myslitelské a rukodělné. Je ovšem nutné přinést věci národně a státně reprezentativní.” (Jihočeská pravda, 1945, 3).

Odbojář a politik

Jak už jsme uvedli v úvodních částech naší studie, Václav Piloušek se v období druhé světové války zapojil do odbojové činnosti zejména s tím cílem, aby byli českobudějovičtí občané v okamžiku blížícího se válečného vítězství připraveni vytvořit fungující svobodnou veřejnou samosprávu. Od začátku roku 1945 se v Českých Budějovicích scházelo nezávisle na sobě několik skupin, které se soustředily na vytvoření národního výboru a na postupné přebírání politické moci. Na základě rozvíjející se komunikace mezi několika ilegálními skupinami připravujícími vytvoření národního výboru vzniklo koncem dubna 1945 definitivní jádro národního výboru pod vedením MUDr. Rudolfa Bureše. „Dne 5. května 1945 po volání pražského rozhlasu vystoupili z ilegality členové Krajevého národního výboru v Českých Budějovicích, jak se tehdy českobudějovický národní výbor nazýval (teprve až od roku 1946 se začalo psát o revolučním národním výboru).” (Pecha & Vondra, 1980, 128). Pro celkový politický rámec po skončení druhé světové války je důležité si uvědomit, že základní linii politického života v osvobozené republice determinoval Košický vládní program, v němž se mimo jiné stanovovalo působení čtyř politických stran - Komunistické strany Československa, Československé strany sociálně demokratické, Československé strana lidové a Československé strany národně socialistické. I proto Revoluční národní výbor v Českých Budějovicích respektoval směrnici o politickém složení národních výborů a 22. 5. 1945 v novém zasedání ustavil Místní národní výbor, v němž čtyři politické strany dostaly zastoupení po osmi členech a k nim přibýlo 10 odborníků. Václav Piloušek se v něm stal prvním místopředsedou a současně referentem propagačním a kulturním. Činnost národního výboru, jak uvádí Piloušek (1975), byla velmi složitá, neboť bylo potřebné zajistit pořádek a zabránit plnění opuštěného a německého majetku: „K tomu na pomoc bylo vyzváno četnictvo, hasiči a povolání důstojníci naší československé armády. Byla vyhlášena státní mobilizace vojska. V prvních dnech byly převzaty podniky státní, železnice, pošta, další průmyslové závody, věznice, pracovní úřad. Bylo také nutno převzít podniky, které byly opuštěny a hrozily škody z prodlení, u zemědělských podniků a hospodářství bylo nutno zajistit dobytí... Protože v mnoha obcích a městech kraje nebyly ustaveny národní výbory, fungoval RNV jako krajový nebo oblastní a dával pokyny k ustavování místních národních výborů.” (Piloušek, 1975, 85).

Závěr

Dá se s určitým zobecněním konstatovat, že Václav Piloušek dokázal svým nadšením a zaujetím pro věc ovlivňovat zejména v období před druhou světovou válkou, v posledních měsících tohoto válečného konfliktu, a zejména po jeho skončení, všechny základní oblasti českobudějovického společenského, kulturního a sportovního života, a to při plnění všech povinností, které vyplývaly z jeho náročného zaměstnání v okresní nemocenské pojišťovně. Proto bychom si měli tuto osobnost připomínat nejen z důvodů tradice a širokých souvislostí českobudějovické historie, ale i s ohledem na současnost, která na tuto tradici, ať už v redakci Českého rozhlasu, nebo místním hokejovém klubu, stále navazuje.

Literatura

- 35 let krajského studia Československého rozhlasu České Budějovice. (1980). České Budějovice: Československý rozhlas.
- Českobudějovickou vysílačku přejímá Československá rozhlasová společnost. (1945). *Jihočeská pravda*, 1(15), 3.
- Gut, K., & Pacina, V. (1986). *Malá encyklopedie ledního hokeje*. Praha: Olympia
- Ješutová, E. (2003). *Od mikrofonu k posluchačům: z osmi desetiletí českého rozhlasu*. Praha: Český rozhlas.
- Kopáček, J. (ed.) (2006). *Encyklopedie Českých Budějovic*. České Budějovice: Nebe.
- Kovář, D. (2008). *Muži v čele budějovické radnice*. České Budějovice: Historicko-vlastivědný spolek.
- Kukrálová, J. (1995). Odešel uprostřed pilné práce. *Českobudějovické listy*, 5(151).
- Lhota, L. (2010). *Velký příběh českobudějovického hokeje*. České Budějovice: Růže.
- Lhota, L. (2018). *Českobudějovické zlato, stříbro, bronz*. Č. Budějovice: eSports.cz.
- Pavličíková, H. (2014). *Periodický tisk v Českých Budějovicích v letech 1945 – 1948* (Diplomová práce, FSV UK, Praha).
- Pecha, M., & Vondra, V. (1980). K některým otázkám posledních měsíců okupace na Českobudějovicku. *Jihočeský sborník, historický*, 2(3).
- Piloušek, V. (1975). Vzpomínka na činnost revolučního národního výboru v Českých Budějovicích. *Výběr*, 12(2).
- Piloušek, V. (1983). *Almanach jihočeského hokeje*. Rukopis, rodinný archiv.
- Piloušková-Budilová, J. (2006). *Já a moje rodina*. Soukromý tisk, rodinný archiv.
- Slavnostní otevření zimního stadionu. (1946). *Jihočech*, 13(44), 8.
- Turek, P. (1990). *Kniha o jihočeském hokeji*. České Budějovice: Jihočeské nakladatelství.
- Zprávy o schůzích MNV, nezpracováno - SOKA České Budějovice, fond MěNV České Budějovice.

PhDr. Helena Pavličíková, CSc.

Katedra společenských věd PF JU

Jeronýmova 10

371 15 České Budějovice

pavlic@pf.jcu.cz